Szentes, september 12. 1874. 5-ik szám. Első évfolyam.

ÉSZAKI FÉNY.

HUMORISTIKUS HETILAP.

E lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőséghez, a pénzküldemények pedig a kiadó hivatalhoz küldendők.

Megjelenik e lap minden szombaton fél iven.

Előfizetési ár:
egy évre . . . 5 frt. — kr.
félévre . . . . 2 „ 50 „
negyévre . . . 1 „ 30 „

ELFOGAD E LAP MINDENNEMŰ KÖZLEMÉNYEKET EGY MELLÉKLETEN.

A tizenegyedik parancsolat,

vagy *„tréfáljuk meg az öreget.“*

Autobiologikus humoreszk.

V.

K. MUZ. KÖNYV-TÁRA

Másnap, midőn Apolló felkönyökölt a budai magaslatokra, már olyan füst felleget fútt össze az én kedves szeretetre méltó nagybátyám a szobában fel s alá sétálva, hogy egy török basának is becsületére vált volna a húrik paradicsomában.

És e füstfelleg titokteljes sűrűségében volt elburkolva a félfont fagygyuval ijesztően kikent marcuális bajusz a test legterjedelmesebb részével együtt, mig a félmagyar csizmázott alsó végtagok az öt fontos sarkantyukkal egyetemben láthatók valának, melyek csengő zenéjéhez tele tűzzel és szenvedélylyel verte az öreg ur egy óriási kostök száz ágával a magas csizmaszáron csattogó tactust.

Olykor olykor egyet köhinte, mintha valami akadt volna a torkán; majd egyszerre ugy omlott kövér ajkai közül a fejér füst gomoly, mint egy ágyu torkából.

Mind e szokatlan jelekből kezdtem gyanitani, miszerint az öreg ur bizonyosan valami predicatió félére készül, s tisztában is volna már a csattanás végével, csak azt nem tudja, hogy mint harapjon bele.

— No fiu! hát megkaptad az utolsó levelemet? vegyité recsegő hangját az öt fontos sarkantyúk zenéjébe.

— Nó igen! válaszolám egész indignátióval.

— Hát hajlandó vagy nyakadra venni a házasság rózsás igáját?

— A vizet gyűlölöm azon percz óta, melyben nagytiszteletű Szekeres uram vele először a templomban nyakon öntött; de inkább kiiszom a Dunát egy szuszra, mintsem hogy azt a kérdéses rózsa tövisből össze tákolt igát a nyakamra vegyem! különben ott van nagybátyámnak irt válaszom az asztalon, hát csak olvassa!

Az öreg ur kedélyesen szuszantván, fútt még egy irtózatosat, aztán nagyot csapott a kostök százágával a csizma szárra, s a feltört levél szárnyaival ugy eltakará arczát, hogy csak a marcialis bajusz két kacskaringós végének szabályszerű mozgását láthattam.

— Hát csakugyan nem akarsz megházasodni soha te egyetlen nagybátyádnak gezenguz fajankó unoka öcscse?

— Keräld az asszonyt s mindenféle fajtáját mint a bűnödet, ha hosszu ideig boldogul akarsz élni a földön! azt mondja a tizenegyedik parancsolat. Dixi!

— No hát megházasodom én! pattant fel az öreg ur egyszerre válaszul s az öt fontosokat rettenetesen összeütvén olyat horkantott, miszerint hamarjában helyességgel nem Pesten, hanem Homonna vagy Belényes rengetegeiben gondoltam magamat vaddisznó vadászaton.

— Megházasodik? nagybátyám? kiálték felugorva. Megházasodik ősz fejével, marcziális bajuszával, rengeteg hasával, az öt fontos sarkantyukkal, a százágu kostökkel, kedves szeretetre méltó nagybátyám! nagyreményű unoka öcsecsének hétmázsás nagybátyja! megházasodik?

— Dixi!

(Folyt. köv.)

Egy Matuzalem szakállu trobadour zengedelme.

Az históriából azt olvastam vala,
Hogy Linné mint gyerköcz vargainas vala,
Ámde nagy leve ö és a tudománya
Magasra felvitte, mint csirkét az kánya.

Shakespeare koronája az komédiásnak
Se született vala irlandi mágnásnak
Simpliciter csupán disznó vágó vala
Virislit és hurkát töltögete vala.

Franklin Béni is megére tán egy kutyát
Pedig papájával mártogata gyertyát,
Mégis kitalálta az papiros sárkányt
Mely az levegőben czigány kereket hányt.

Hát Quatimálában Carrera diktátor
Nem vala ám doktor, sem pedig prókátor,
Hanem egyszerűen gyesznó, csürhe pásztor,
Mit az dobossággal felcserélt néhányszor.

Hát Én, ki klastromban csengettem ávéra,
Midőn az barátok mentek az kávéra,
Később az konyhában parancsszóm hallattam,
Bár néha magam is pecsenyét forgattam.

Nem nagyobb volt rangom mint a gyertyamártás?
Vagy mint az hurkába a tüdő apritás?
Ez emberek mégis hiresekké lettek
A sors tányérjából nagy kanállal ettek,

Én a ki annyira vittem vala már is,
Hogy nekem tömjénez kis és nagy szamár is,
Nem kaphatnék e fel az uborka fára?
S az uborka fáról az országházára?

Oh mennyivel nagyobb lenne a szerencse
Mint volt Ézsaunak a zsizsikes lencse!
Kivánságom azért, más soha sem vala
Csak az hogy ne lenne, nekem „onnat:“ TALA!

Kakas Pista.

Nemtelen szinészet.

Ma vasárnap, september hó 6-án 1874.

Nyámogó Gyorgye bizgatása alatti csepűrágó és kornyikáló színbe-való társulat által agyon nyomoríttatik:

Az „Ördög Pilulái.“

Európa szerte óriási hasmenést előidézett látványos színimű, bámulatos nagybőgéssel, kötél- és cancan-tánczczal, bukfenczek és czigány kerekekkel, tüneménytelen ámitásokkal s ürülde szerű disznóságokkal felszerelve. (Rendező Nyámogó Gyorgye.)

Perszónák:

Émelygős Antalka, hátrész festő D. Bariska.
Magló, inasa . . . . . Nyafogó Lajcsi
Spanyol kötéltánszos . . . . Recsegi.
Serbl—nus, méregkeverő . . . Ferenczy.
Asinus, csozepatikus tanoncz . . Pávián.
Gézenguz, alluk őre . . . . Borági.
Duna Izzadbella, Serbl-nus lánya L. Judka.
Leokádia dugva tartott isteni cseber hölgy . . . . . Tróger Antónia
Sára, 1111 éves veszedelmes kis boszorka . . . . . Recseginé.
Figura, nyögdécselő borbély . Pilley.
Serbl—nus szolgája . . . . Kutasy.
Kényeső áruló . . . . . Riványi.
Vadszamarak. Bolondok. Dákok. Záp-tojások. Arszlányok. Boszorkányok. Démonok. Bakák és bakanők.

Történik Szentesen.

Az 1-ső és 2-ik felvonás közt: Magló- disznóvá változik s iszonyu fülrepesztő röfögések és kornyikálásokkal fogja a nagyérdemű publicumot elrémiteni s végül oly nagyszerű disznósággal meglepni, milyet csak a kőbányai disznó olakban lehet szagolni.

A 2-ik és 3-ik felvonás közt a hires spanyol s galléros kötéltánczos kétszál fagygyugyertya fénye mellett, véres lepedőbe burkolódzva, keresztül vonul a szinpadon; a közepen bukfencet vág, miközben nagyot „*sóhajt*“ és a . . . . . megy.

A 3-ik és 4-ik felvonás közt: Asinus Maximus a légbe röpitett hulla darabokra lép s Serbl-nusnak pofképes felébe fogja orrát bedugni, s addig szedni alulról a lélegzetet, mig nem ura ismét egyé lesz.

A 4-ik és 5-ik felvonás közt: Leokádia isteni konyha dáma rongyos trikóba bujva egy nagyszerű cancant lejt, s „rejtett kecseivel“ igyekszik a nagyérdemű publicumot bámulatra ragadni, s e közben annyira tüzbe jön, hogy a belépő rendezőt ugy hasba rugja, hogy az ijedtében rögtön bornyuvá változik.

Az 5-ik és 6-ik felvonás közt: a spanyol s széles galléru kötéltánczos, Magló- disznó, az allikak őre és Asinus kényesőt isznak s az erre bekövetkező katastrófa meggátlása végett hüvelyk ujjaikat bizonyos részükbe dugják, szörnyű bűzt s az ugynevezett csimaz füstöt terjesztve eliramodnak.

Záradékul:

Bengáliai görögtüzfényénél Nyámogó Gyorgye riasztgató a fent jelelt hüvelyk ujjakat a nagyérdemű publicum szeme láttára egyenként beszopogatja, a nélkül, hogy egy cseppet is megundorodnék.

Nagyérdemű publicum!!!! Tekintve azon körülményt, hogy ennyi disznóság előállitása tetemes pénz áldozatokat kivánt, a mai előadásra a helyárakat egy kissé föllebb csigázom, s remélem, hogy töméntelen látogatással fognak megtisztelni.

Kéretik mindenki szagos üveggel megjelenni, mert különben disznóságaim özönétől kényszerülve lesz megfutamodni.

Ajánlja magát a disznóságok nagy mestere

Nyámogó Gyorgye.

A kertben járkáltam veled . . .

A kertben járkáltam veled
Szerelmes szép leány —
S te ott lehajlál egy picziny
Nyiló virág után.

Letépni óhajtád te azt
Kebledre oh szivem!
De én láttam szándékodat
S lenyultam hirtelen.

A mint letéptem, — a kezem
A zöld füvek között
Egy lomha, csúf, egy jég hideg
Békába ütközött.

Ha gondolok rá borzadok,
Remeg fogam s a szám
Pedig hát angyalom te is
Csak ily fagyos vagy ám!

Piff. Paff. Puff.

Uti czédula. (Allo-marche!)

Az „Északi Fény“ szerkesztősége részéről ezennel igazoltatik: mikép Szentes városában a nyári saisson alatt vajudva működő szemtelen társulat — Síri Gyuszi vén csepű komédiás és szellemi gépmaister bizgatása és diktatorsága mellett, a városi közönségnek visszatetszését, — az általa páratlan fonáksággal rendezett és zagyvalék szegődményesei által produkált heriodok, operettlik, keserű, savanyu, szomoru s több más izekben kitálalt darabokkal, — teljesen kiérdemelte.

Társulatának fajankói közül — fia Síri Lajos, Pávián, Borági és Recsegi pojácza fiuk, az oktalan állatok szerepeit kitünő hűséggel játszották. A Seladonok közül Csipcseiné (férjes özvegy), Csutkahegyi Bariska (férjes kisasszony), Recseginé (bélyeg nélkül, de pecsétesen polgári házasságra lépett nő), és Tróger Antónia (férjezett Páviánné kisasszony). a tündérek, boszorkányok, koták és más égi lények sikertelen szerepléseivel a városi intelligentiától nem csak hogy megvetve dicsőittetnek, hanem uborka, saláta, csalán, lapu, szamártüsök csokor, — koszoru és más zöld érdemjelekkel meg is jutalmaztattak; s a közönség örömkönyek közt mond — „Isten hozzádot“ a „mustra“ bélyeggel ellátott távozók után.

Kelt Szentesen 1874. sept. 8-án.

Az „Északi Fény“
szerkesztősége m. k.

(P. H.)

Physicaból.

Tanár: „Mit értünk lóerő alatt?“

Sasvári. „Lóerő alatt értjük azon erőt, ha például én másod percenként 75 méter kilogram munkát képes vagyok elvégezni.“

Torma gyökerek.

Népdal: énekli Nyiry Lajos.

Fütyől a szél, az idő már őszre jár,
Orosházra megy vigadni sok szamár.
Én is mennék, de mi haszna nem lehet.
Plajdot csentem, hűsön töltöm a telet.

Fábián csepűrágó komédiás nevét igen találóan Páviánra változtatá.

Az „ördög pilulái"-ban a seraphimok és cherubimok által vontatott tündér-kolesz megfeneklett; de nem is csodálkozhatunk rajta ha meggondoljuk, hogy az anyatündér távollétében mily tetemes ló-erőt voltak kénytelenek nélkülözni.

Új irodalmi művek:

„Erkölcstan" és egy „röpirat a nevelésről." Irták: Nyiró Lajkó kötéltánczos és Pávián penzionatus borbély inas.

A Nyiri-féle vasuti consortium a „szellemi gépész" áldozatai árán végre megalakult s igy Szentesen is láttunk valahára vasuti koupékat. Az első vonat azonban ha nem csalódunk, csak ökör szállitó vala.

Valami „Pajzán" halacska pedzi horgunkat; megeshetik azonban, hogy valami „stokkfisch" akad horogra.

Az oroszlány az ördög piluláiban is megmutatta, hogy ő az állatok büszke királya, mert a szamár által kinálgatott táplálékot nem fogadta el, megsértve érezvén magát a füles tolakodása által.

Szaporodik a mérnöki kar.

Beállitt egy polgár Peszegi J . . . . hoz és megkéri, hogy mint szakértő indzsellér, — ki a városi mérnökök mellett, mint lánczhuzó sokáig praktizált, — sziveskedjék neki egy mesgye kiigazitást foganatositani . . . . hászen nem kivánja hiába.

Peszegi egy darabig alkudozik a munkadijra; — de midőn látja, hogy az atyafi távozni készül — féltvén a konczot, . . . következő szavakkal csapott vele palolát. — „Nohát Isten neki, . . . lássa barátom én azt 3 frtért csinálom meg jól, — mit a városi mérnök 6 frtért szokott elrontani!"

* * *

Hirhedt nevedet óh Peszegi!
Abaffy mérnök méltán szepegi!

Egy angol kereskedő meglátogatta egyik magyar ismerősét az alföldön. Az angol korán reggel sétálgatott a park fasorai alatt. A házi ur kiküldi inasát, hogy hivja fel az angol urat reggelizni.

„Hát osztán, hogy szólitsam azt az urat?" — kérdi az inas.

„Hát Yon (olvasd ju-ön.)

Le megy az inas a kertbe s kezével integetve teletorokkal kiabál:

„Hé birka! gyere be! . . "

Hogy megérté-e ezen udvarias megszólitást az angol ur, erről hallgat a krónika.

T... Gy... ur a kiséri kaszinóban borozgatott collegáival. Már a kilenczedik meszelyes üveget állitá kiüritve az asztalra s dicsekedve mondá az ivogató, jámbor müzülmánoknak, hogy ő apró üvegekből iszogatván nem lesz Bachus áldozatja. „No de sok lud disznót győz!" veté oda egy collegája phlegmatice.

* * *

Apropos! . . . . A jóslat beteljesedett, mert fél óra mulva T. ur a legközelebbi árokban megfeneklett.

Szerkesztői üzenetek.

Z . . . r G . . a urnak. Locó.

„Sirt neked, sirt és koporsót
Mélyen fekvőt föld alatt;
Hol nincsenek érzemények,
Hol nincs többé gondolat."

H . . . . urnak Vásárhely.
Találóbbat!

Domine Vaczok urat személyesen szeretnők ismerni.

Laptulajdonos és kiadó: **Szakál Mihály.**
Felelős szerkesztő: **Kovács Károly.**

Szentesen nyomatott Cherrier Jánosnál. 1874.